

Leto 4. Štev. 6. PRILOGA ZA MLADINO. 1935. junij 8.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

Skušavanje.

4. Pusti, naj mirno veter piše, i če se list gene, ne misli, ka je orožje zrogatalo" (Theot. 6, 32.) Bog, naš neskončno lü-beči oča ne more dovoliti, da bi se njegova deca za drugoga volo skušavala, kak samo zavolo toga, naj si povekšavajo za-slüženja i plačilo.

"Naš sovražnik z velikim glasom kriči, a ne daj se prestrašiti. Stalno znam, da ti nikaj ne more škoditi. Zavrži ga i ne brigaj se za njega, toga ne je vreden. Kelko je kričao preti svetcom, kak velki krič je zaganjao. I ka je dosegno? Oni so zasedli tistó mesto, štero je on, zanikojnec, zgübo. (Sv. Frančišek Sal. Pisma 3, 5.)

5. Kem duže trpi skušnjava, tem bole jasno je, ka si ne privolo. Sv. Frančišek Sal. pravi: „Če vrag ne henja rogatati na dveraj tvojega srca, je svedočanstvo, ka ešče ne stopo notri. Ar sovražnik tistoga grada ne napada več, šteroga je že v roke dobo. Dokeč se duša bori, je ne premagana.

6. Ti se bojiš, da si premagan, pa si zmagao. Tvoja bo-jazen je od toga, ka mešaš vküp čütenje z privolenjom, domišlijo z voljov, čütiš skušnjavo i misliš, da si privolo. Domišlija navadno ne zavisí od vole. Sv. Oremuš je v püstini živo, a ga je njegova domišlija nasilno prestavila v plesno rimsko življenje. Telo njemi je odrevenelo od ostroga mrtvenja, a znotraj je pa li goro ogenj poželivosti. Svetec je strašno trpo v tom groznom boji, a ne je privolo; žalosten je bio, a brez greha je ostao, kem vekša je bila skušnjava, tem vekše je postalo njegovo zaslüženje.

Sv. Frančišek Sal. piše v knigi od prave pobožnosti 4, 9: „To je popolno-ma izklüčeno“, na tom sveti živeti tak, ka nikdar ne bi čütili draženja strasti.

Sv. Bernat naravnost za krivi navuk drži trditev, ka človek v istom stani * lahko ostane, ar je sv. Duh Bog po vŭstaj sv. Joba naznano, ka človek, „nikdar ne ostane v onom istom stani“. (Job. 14, 2.) To ti naj bo tudi odgovor na to, ka od nestanovitnosti svoje duše praviš. Močno verjem najpre, ka veter strasti zmerom piše v tvojoj duši i si zatoga volo nemiren, ali ravnotak močno verjem, da bolši deo tvoje duše nema tala v tom. Verjem, ka je tam stalno nazoča boža milošča, ka jo stalno napunjavajo tista dobra nakanenja, štera shajajo od milošče; tam vsikdar plahoče zastava križa: tam vera, vŭpanje i lŭbezen nepretrgano i glasno kričijo: „Živeo Jezus“.

Kršćanska vojska za rešitev naše mladine.

Leta 1591. v osmini Telovoga, junija 21. je zatisno v Rimi oči nekaj nad 23 leta star mladenec, Alojzij. Za 14 let po smrti je že dobo čast oltara, postao je blaženi. Leta 1716. je prišteti k svetnikom. Leta 1729 je od sv. Materecerkve določen za patrona mladine. Zakaj? Bio je sin vladarske hiše i to prvorojeni.

*Sv. Alojzij, prosi za mladino,
da ti bo spodobna.*

Njega se je tikalo po oćinoj smrti vladanje v zemelskoj ćasti i velikom bogastvi. Pa je zavrgo vse to i stopo med sinove sv. Ignacija loyolskoga, da postane v redi Druŭbe Jezusove duhovnik. Pred posvećenjom je vmro. Nakopao si je kŭgo, štera je te v Rimi strašno kosila, gda je betežnika na vulici najšeo, si ga djao na rame i gā neseo v bolnišnico i dvoro njemi pa druĝim. Gda je kŭgo prestao, je ostala v njem še plućna bolezen. Vso trpljenje je mirno i veselo preneso iz lŭbezni do Jezusa. V človećem slabom teli je bio ćisti angeo. Smrtnoga greha nikdar ne vćino, v nećistost niti v najmenšoj misli nikdar ne privolo. Naj

premaga telovno poželenje, se je bičao, posto, pazo na pogled, se gostokrat prečiščavao i goreče častio Bl. D. Marijo. Po njegovoj smrti je Bog včino čude na njegovo priprošnje i ž njimi glasno svedočo, da se njemi dopadne tista mladina, štera nasleduje sv. Alojzija: v poniznosti, zmernosti, čistosti, v gostom prečiščavanji i gorečem častenji Bl. D. Marije.

Predraga mladina! Leta 1926. sem meo to veliko srečo, da sem v Cerkvi sv. Ignacija v Rimi mešuvao pri grobi, pri teli toga angelskoga mladenca, sv. Alojzija, za tebe. Proso sem za tebe, da ga nasleduješ. Včini to. *Opravi pred, ali po godi sv. Alojzija 21. junija edno devetdnevnicu; njemi na čast zmoli vsaki den bar edno Zdravo Marijo, vadi se v preganjanji nečistih skušnjav, zataji se v kadili i pili, pa prečisti se ednok bar v te namen v toj devetdnevnicu, da dobiš sv. Alojzija pomoč, ka njemi postaneš spodobna.*

Sestra Marija — Cellna.

V zavodi.

Smilena gospa je poslala Germano v zavod „Nazaret“ zavolo priprave na sv. obhajilo. Stara je bila 13 let. Bila je vesela, a njeno srce je napunjavala tudi žalost: znpüščala je svoje žalostne stariše, šterim je bila v največšo pomoč i angeo tolažnik. Ta miseo, ostaviti domače, njoj je zadala dosta skuz, a v teh skuzah je radostno gledala Tabernakel, odked njoj pride naskori tak zaželeni, ljubleni Odrešenik; približavao se je čas zavžitka eucharističnoga zedinjenja, za šterim je že od rane mladosti hrepenela, kak žedni jelen po stüdenci hladne vode. V zavodi so jo njene tovarišice zvale „angeo delavnice“ i „angeo sladkosti“.

Prvo sv. obhajilo i sv. firma.

Prišeo je končno srečni den 12. junij 1892. Na samo „Telovo“ je prejela Germana, po navadi mirna i srečna, z največšov radostjov prvokrat v svoje prsi svojega ljublenoga Odrešenika. Isti večer se je na posebni način posvetila Materi Mariji i pod njeno varstvo postavila vse svoje plemenite sklepe.

Malo potli je bila pri sv. fermi. Pri toj priliki so njoj dali ime Klara. To njoj je bilo nebesko znamenje njenoga bodočega zvanja za hčer sv. Klare, ar se je ob priliki prvoga sv. obhajila vroče molila k Jezušu, naj jo vzeme za svojo zaročnico v redovnom zvanji. A prle, kak se njoj je spunila ta sveta žela, je mogla spiti grenko kupico, štero njoj je Jezuš natočo v svojoj nezmernoj dobroti, štero je pa sprejela z zahvalnostjov.

Pismo dušicam, k šterim Jezuš prvokrat prihaja.

Drago dete! Jezuš je pravo: „Jaz sem krüh življenja. Ki k meni pride, ne bo lačen, ki meni verje, ne bo žeden.“ (Jan. 6, 35). Ti drago dete, dobiš zdaj k sebi prvokrat krüh življenja. Življenje, štero ti Jezuš prinese, je večno življenje. Ne je to življenje tela, to itak žive. To je življenje duše, šteromi pravimo lübezen do Boga, posvečujoča milošča. Ki to življenje obdrži v sebi, na veke bo Jezusa gledao v nebi. Bo vsikdar veseli, vsikdar mladi, vsik-

Jezuš je zdaj prvič prišo,
V mojo dušo. Sreča vsa.
Pa prineso v njeno hišo
Klico žitka večnoga.
Oj ostani!
Ne ostavi

Svojga sinka, hčerkice!
Čuvaj njima srčece,
Da ostane vikdar živo,
Vsikdar lepše v jakosti.
Sladki Jezuš, prosí mlo
Dete to v poniznosti.

dar zdrav, nikdar ne žalosten, nikdar ne bo nikaj trpo, bo vsikdar vido i čüo i čüto najslajše reči, i njegov de Bog, ki je neskončno lepí, bogat, sveti, pač popolen. V Bogi je vsa dobrota v neskončnoj meri i te Bog bo tvoj na veke, če ostaneš v tom življenji, šteroga dobiš, drago dete, pri svetom prvom prečiščavanji ali obhajili. Ostaneš pa, moj lübi sinek i moja lüba hčerkica v toj lübezni, če nemaš na den prvoga svetoga prečiščavanja drüge žele i prošnje, kak samo to, naj Jezusa s smrtnim grehom nikdar ne razžališ. Pred prečiščavanjom pravi zato Jezuší: Jezuš, nikaj drügo ne želem i prosim, kak samo to, da te nikdar ne razžalim s smrtnim grehom, ka tvojega življenja, štero

mi prineseš, nikdar ne zgubim. Po prečiščavanji pa se veseli z svojim angelom čuvarom i si etak ž njim zgučavli: Dober moj angelček, koga mi je Bog dao, da me čuvaš na dobroj poti i pripelaš k Bogi, zdaj, gda dobroga Boga mam že v svojoj duši, pazi na mene tak, ka ga nikdar ne zgubim, ka smrtno nikdar ne zagrešim. Moj Jezuš, vse mi vzemi, samo življenja duše, ki si mi je prineso, nikdar. Vse sam pripravljen zgubiti, samo tebe nikdar ne. Dobra moja nebeska mamika, skrij me globoko pod tvoj materni plašč, ka svet i pekeo neta mogla do mene, ka bi mi vzela Jezuša. Tudi jaz sem i bom tak molo za vse vas prvo obhajance. V Jezušeki bodite vsi pozdravljeni. — Stric.

Ne pij.

Alkohol v velkoj meri podkopa protistrupe v človečem teli, pa zato se alkoholika betegi hitrej primejo i teže se iz njih izkopa. Vsakši doktor lahko pove, da tisti, šteri redno pije alkoholne pijače, hitrej dobi jetiko, žmetnej preboli pljučnico, kolero itd. Z ednov rečjov, njegova telovna moč je proti betegom slabša.

To nam posvedoči rusko-türska bojna l. 1877–78, gda so ruski vojaki, ki so pili žganico, v velkoj meri vmirali od ran, pokeč so Türki, šterim vera ostro prepovedava vživanje alkoholnih pijač, celo od nevarnih ran ozdravili.

Tudi število mrtelnosti je pri alkoholikih vekše, kak pri abstinentih. Angleške i amerikanske živlenske zavarovalne družbe zahtevajo od tistih, ki ne pijejo alkoholnih pijač, dosta menje članarine, ar kak je dokazano, živijo tej duže časa.

Potovanje na Japonsko v misijone.

(Dnevnik.)

ANTOLIN AVGUŠTIN, sal. misijonar.

16. december 1934.

Danes je nedelja, Gospodov dan, prvi praznik na širokem morju. Preživeli jih bomo še veliko, vse Božične, Novo leto, sv. Tri Kralje in še tri nedelje.

Ponoči je bilo morje mirno in prav tako tudi zjutraj. Zgodaj zjutraj smo pluli v bližini raznih Grških otokov: Kefalonija, Zante in mnogih drugih manjših. Večina otokov je pusta in kamenita, toda mnogi so tudi zelo lepi, pokriti s zelenjem. Zelo lepo uspeva oljka. V daljavi so se videle tudi majhne vasi. Hišice razmetane po otokih so izgledale revno in zanemarjeno.

Sonce je bilo ves dan že precej toplo, saj tu vlada sredozemsko ali zmerno toplo podnebje. Pihal je zelo močan veter, in čeprav je bilo morje nemirno popoldan, vendar nismo mnogo občutili, ker so valovi bili kratki in so prihajali s sprednje strani. Parnik je namreč zelo dolg in mu kratki valovi ne škodujejo.

Vreme je bilo tudi zelo neredno. Spremenilo se je vsaj desetkrat. Nekaj časa je sijalo lepo, toplo sonce, kmalu je pos-

talo oblačno in megleno, končno pa je začelo deževati. Toda deževalo je le nekaj hipov in potem se je znova spremenilo. Proti večeru je nastala tako gosta megla, da je bilo temno kot ponoči, a po večerji se je spet zjasnilo, prikazale so se svetle zvezde in blede mesec.

Danes je bila nedelja, zato smo imeli dve sveti maši. Prva je bila ob 7 s skupnim svetim obhajilom in sicer v glasbeni dvorani prvega razreda, da bi mogli biti prisotni tudi drugi popotniki katoličani in izpolniti svojo versko dolžnost. Sv. obhajilo so prejele, razen nas, še tri francoske gospe. Pri drugi sv. maši, ki je bila ob 9 uri, je bilo lepo število popotnikov in mornarjev. V vseh prisotnih je vzbudil veliko občudovanje in storil na vse zelo dober vtis neki Kitajec, zelo dober katoličan, ki je pri vsej maši klečal spredaj, v bližini oltarja, in neustrašeno, skoraj glasno molil Rožni venec.

Popoldne ni bilo nobenih nedeljskih pobožnostih in smo le v mislih prisostvovali blagoslovu z Najsvetejšim in večernicam.

Zvečer smo se nahajali zraven otoka Krete, ki še pripada k Evropskemu kontinentu in je njegov zadnji odmev. Dolgo smo zrlí proti otoku, ki nas je spominjal na Evropo, na drago domovino, na drage domače, ljubljene prijatelje in znance. Ta zadnji del evropske zemlje smo pozdravili s pesmijo „Zbogom za vedno“ in se poslovili. Evropa, zemlja, kjer prebivajo naši dragi, kdaj te bomo spet videli? A Kreta in z njo vsa Evropa je molčala v tihi, črni noči in nam ni hotela odgovoriti. Vzhajajoči mesec je pa skrivnostno zašepetal: „Kadar bo Božja volja!“

17. december 1934.

Zbudil sem se zgodaj in se podal na krov, ker sem hotel videti sončni vzhod na morju. Izbral sem dobro, kajti jutro je bilo lepo, nebo jasno brez najmanjšega oblaka in morje mirno. Svetla zarja na vzhodu, ki je postajala vedno bolj rdeča, je nanzanjala, da bo sonce kmalu izšlo. Zdelo se je, kot bi ves vzhodni del neba, bil v ognji in v tem negorljivem plamenu se je počasi pokazala svetlogoreča točka, ki se je dvigala iz morske gladine in vedno bolj rastla. Morje se je začelo lesketati, kot bi bilo pokrito s srebrnimi in zlatimi ploščicami. V smeri proti vzhajajočemu soncu se je vila od ladje svetla, srebrna črta, na kateri so se odbijali sončni žarki in sonce samo tako, da jo ni bilo mogoče gledati. Tudi sonce je postalo svetlo in močno tako, da je več ni bilo mogoče opazovati. Odšel sem k sv. maši in sem bil zelo vesel, da sem videl tako krasen prizor.

Okoli poldne je veter postal močnejši in toplejši. Valovi so počasi naraščali in začeli smo se lepo zibati. Večina popotnikov in tudi misijonarji smo skoraj ves dan presedeli in preležali na sedežih na krovu. Zanimivega ni bilo nič posebnega, ker drugega nismo videli kot lepo, modro nebo in zeleno morje. Toda zvečer je znova zavladalo življenje in veselje. Z nekim tovarišem Nemcem sva dolgo po večerji igrala na

sprednjem delu ladje na kitaro in tamburico, drugi so peli kot navadno. Največkrat pojemo italijanske pesmi, včasih tudi nemške. Slovenski ali hrvatski pa pojem sam, ker sem sam Slovenec na parniku.

Predpoldan se zgodila velika nesreča za misijonarje. Eden izmed mojih tovarišev, ki je namenjen na Japonsko, bi se skoraj ubil. Šel je po hodniku in se hotel izogniti enemu služabniku, ki je čistil neka nizka vrata. Po neprevidnosti se ni dovolj pripognil, temveč je še malo poskočil in na ta način udaril z glavo ob neki železni tram in nato še padel ter si razbil glavo na treh mestih. Rane so bile tako velike, da so mu jih morali na treh mestih skup sešiti. Upamo, da ne bodo nastale kakšne komplikacije in da bo kmalu ozdravel ter mogel delovati za zveličanje duš na dalnjem Vzhodu.

18. december 1934.

Ob dveh ponoči smo prispeli v Port Said, ki se nahaja v Egiptu v Afriki ob vhodu v Sueški prekop. Vstali smo že ob štirih, se napravili in se z majnim parobrodom odpeljali na kopno proti mestu, da bi si je ogledali in da bi obiskali salezijanski zavod in bili tam pri sv. maši.

Ceprav je bilo še temno (4.5 uri), vendar smo našli po ulicah veliko zamorcev in Arabcev, ki so nam ponujali in nam hoteli prodati svoje bogastvo kot so na primer: stare razglednice, peresa, svinčniki, žnirenice in razni okraski brez vrednosti. Ponujali so se nam tudi za vodnike in so vsi trdili, da znajo za salezijanski zavod, v resnici pa prav nobeden ni vedel. Praševali smo mrke stražnike, toda tudi ti niso vedeli, veliko več kot kričeči prodavači. Po dolgem iskanju in romanju iz ulice v ulico, smo vendarle dospeli do cerkvice Marije Pomočnice, ki jo opravljajo Salezijanci. Bili smo pri sv. maši in potem smo ogledali zavod. V Port Saidu imajo salezijanci italijanske ljudske in srednje šole. Vseh dijakov je 300. Zavod je zelo lep, žal, da ni salezijanska lastnina, ampak samo v najemu.

Port Said je lepo mesto in se more primerjati s kakršnimkoli evropskim mestom. Ulice so precej ravne in široke, nekatere obdajajo palmovi drvore, ki dajo mestu egipčanski in vzhodni značaj. Hiše in palače so velike in imajo skoraj ravne strehe, saj snega tukaj ni nikdar. Slab vtis napravijo na tujce trgovci, ki ponujajo in vsiljujejo svoje stvari kar na ulici. Pred vsemi trgovinami arabskimi in evropskimi smo videli trgovce, ki so kriče vabili tujce in popotnike v trgovino in hoteli prevzeti eden drugega. Vsak hvali svoje stvari in podcenjuje svojega sosedo tako, da pride večkrat celo do pretepe. Stražniki, ki se zde prave egiptovske, mrke piramide, imajo vedno dovolj dela. Trgovci znajo vsemogoče jezike, toda samo par besed, ki so jim koristne in potrebne pri trgovini.

Ko smo se vrnili na naš parnik, je bil že ves obdan od majhnih ladjic, motornih čolnov in parobrodov. V ladjicah so se

nahajali arabski trgovci in ponujali popotnikom, ki so se nahajali na parniku, svoje znamenitosti, posebno raznovrstne preproge. Kupec in prodajalec morata precej kričati, dokler se ne zmenita za ceno, ker je parnik zelo visok in kupci se navadno nahajajo na krovu. Ko sta se zmenila, vrže trgovec na parnik konopec, priveže nanj košarico in položi v njo prodano stvar. Prodajalec potegne navzgor košarico, vzame kupljeno stvar in vloži v njo denar ter jo spusti uavzdol trgovcu.

Z motornimi čolni in parobrodi so se pa pripeljali grški izseljenci, ki se nahajajo v Port Saidu, da bi pozdravili in počastili svojega bivšega kralja Jurija, ki je bil izgnan iz domovine pred dvema letoma in ki sedaj potuje na Vzhod na našem parniku. Dolgo so krožili okrog parnika in vzklikali svoj! „Živijo“, ter nam sledili nekaj kilometrov.

(Dalje.)

Vganke.

I. Kak se to mora razmeti, da je Jezuš krüh življenja?

II. Kak se mora to razmeti, da Jezuš tistoga obüdi na sodnji den, ki jej njegovo telo i pije njegovo krv?

III. Kak se more to razmeti, da ki jej Jezušovo telo i pije njegovo krv, v Jezushi ostane, Jezuš pa v njem?

Ki vse troje pravilno reši do konca junija, dobi knigo za dar.

Rešitev vganek.

Rešitev dopunilne vganke 5. snopiča se pravilno etak glasi:

Marija, mladini
zavetje si ti,
če v tvojoj bližini
se rada drži.

Pravilno so jo rešili: *Hajdinjak Alojz*, *Sobota*, *Martinišče*; *Kleiner Nikolaus*, istotam; *Zver Micika*, *Bratonci*. Obečane knige dobijo v Črensovcih na uredništvu M. Lista. — Na pol so rešili samo: *Vuk Gizela* z Črensovec, *Zver Ivan*, *Odranci* 251. i *Petek Anica*, *Gomilica* 12. — Naj tej tüdi pridejo, ar nekaj tüdi dobijo za dar.

Naročnikom Marijinoga Lista, ki nemajo Novin.

„Novine“ so vaš list, sad vaše zemle, delo vaših sinov i hčer. Goreči duhovniki, diakoni, akademiki, bogoslovci i vrel i krščanski gospodje svečkoga stana kak i kmečkoga je bogatijo s svojimi dopisi, pa je širijo vaši sinovje i hčere, štere ne vodi sovražstvo, nego samo lübezen. Naš pokojni apoštolski administrator Dr. Karlin Andrej, so je pismeno vsem priporočali. Zdajšnji prezvišeni knezoškof, dr. Tomažič Ivan Jožef, so veren njihov naročnik i bogati plačnik. Oni so v svojem pastirskom listi, šteroga dobijo do rok vsi duhovniki, priporočili Mar. list i prosili vas vse vernike, da bi si ga vsaka hiša naročila. Ljubljanski knezoškof dr. Rožman Gregor, so naročnik Novin. Nadškof dr. Jeglič B. Anton so mi pisali, naj vas v njihovom imeni oprosim, da si naročite Novine. Na Kranjskom, Štajerskom, Hrvačkom, Vogrskom, v Ažiji, v Italiji, Ameriki ma več gorečih duhovnikov naročene naše Novine.

G. Baš, profesor v Maribori piše, da so Novine najbolši list za lüdstvo. G. Plečnik, arhitekt v Ljubljani, piše, da so več vredne, kak drugi spodobni listi i je nad vse hvali i priporoča. Drugi gospod piše iz Ljubljane, da ne samo za prosti narod, nego tüdi za njega so popunoma zadovoliv list. I vnogi drugi tak svedočijo. Splošna sodba gorečih duhovnikov je, da Novine s svojim duhom daleč prekosijo vnoge druge krščanske liste. Ne pišemo protini ednomi krščanskomi listi, nego samo povdarjamo sodbu dobrih duhovnikov. Ki zmore, naj ma kem več krščanskih listov, *a v prvoj vrsti je dužen meti, ki žive v Slov. krajini, svoj krščanski list Novine.*

Dragi naročnik! Mi z edne kase, ki je pa jako siromaška, plačujemo Novine i Marijin List i ar eden list ovoga podpira, vas prosim, ki ste li mogoči, naročite si z Mar. Listom tüdi Novine. *Dobite je do novoga leta za 12 dinarov.* Zglasite se pri širiteli! Ovak jako teško shajamo. Delamo vse brezplačno samo z lübezni do vaših düš, podpirajte nas, ki se skrbimo že od negda za vas.

Črensovci, na Risale 1. 1935.

KLEKL JOŽEF, duhovnik, vrednik.

CERKVENI GLASI.

85 letnica prezv. g. nadškofa, dr. Jegliča. Slovenski narod je šteo z velikov slavnostjov obhajati 85. rojstni den svojega velikoga sina, prezv. g. dr. Jeglič Antona Bonaventure, nadškofa. A svetoga življenja starček so vse slavnosti odklonili i so v tihoj samoti z Bogom združeni obhajali svoj 85 rojstni den v Gornjem Gradi. Nešteti so jih pa pozdravili, prvi med temi prezv. g. dr. Gregor Rožman, ljubljanski škof. Slovenski narod je pa zažgao krese po svojih bregaj, šterih plameni i toplota so očivesno kazali na tisto svetlost, v štero je jubilant vodo svoj

narod i tisto lübezen, z šterov ga je vodo. Za to svetlost i to lübezen, štere smo v velkoj meri postali deležni tüdi mi, sinovje Slov. krajine, se s tem zahvalimo prevz. g. dr. Jeglič, da goreče molimo za njih i v njihov namen, šteri je, da se slovenski narod trdno oklene Bl. D. Marije i ž njov Presvetoga Olt. Svestva.

Eucharistični kongres v Ljubljani. Na Jezušovo slovesnost junija 28—30. pridite v Ljubljano. Nad stojezero vernikov se bo zbralo okoli presvetoga Olt. Svestva i njemi davalo hvalo za sprejete dare pa ga prosilo odpüščenje za včinjene grehe i božega blagoslova. Pridite! Vožnja ta i nazaj okroglo 50 Din. Javite se pri svojih dühovnih pasteraj.

Novi senjsko-modruški püšpek. Sveti oča so imenüvali na spraznjeno senjsko-modruško püšpekijo dr. Burič Viktora, bogoslovnoga profesora v starosti 38 let. Mladi g. profesor si je v toj ranoj mladosti zaslüžo to visoko čast s svojim pobožnim življenjom i s svojov vučenostjov. Že kak mladi, slaboten dijak je vsaki jütro ob 5 bio pri Jezuitaj i ministrirao. Kak dijak i bogoslovec je bio s svojov pobožnostjov, kak dühovnik s svojov gorečnostjov i delavnostjov za božo čast, vsem za zgled. Njegovo geslo je: Dominus adiutor meus — Bog je moj pomočnik.

Novi svetniki. Za katoličansko vero sta mučeniške smrti vmrla na Angleškom püšpek Fischer Ivan i državnik Mor Tomaž. Oba je dala za versko osvedočenje usmrtiti protestantska angleška oblast. Dober Bog je na njihovo priprošnjo včino več čüd, zato so sv. Oča 19. maja t. leta oba prišteli svetnikom. Pri toj priliki je 3000 angleških romarov privrelo v Rim i tü izrazilo vdanost i pokornost sv. Oči i se zahvalilo za vse dobro, ka so sv. Oča včinioli Cerkvi, posebno za to, ka so njihovima rojakoma podelili čast oltara.

Mlačni beogradski katoličanci. V Beogradi žive 40 jezero katoličancov. Z med teh je komaj okoli trijezero takših, ki se ravna po svojoj katoličanskoj düšnoj vesti. Tak piše kat. list „Glasnik beogradske nadbiskupije“.

Veliki petek v Franciji je delaven den i delavec ne more v cerkev. Katoličanski delavci so letos tak obhajali Gospodove odrešilne smrti spomin, da so delo tri minute stavili.

Nizozemska. Pričaküje se, da bodo sv. Oča v kratkom dali čast oltara Nizozemci, redovniki Jezušove družbe, P. Root-haan Ivani Filipi. Te redovnik je bio 23. general jezuitskoga reda.

Pošta.

Ropoša Jožef, Grad. Ki ne namerava meti M. Lista, naj ga pošle nazaj. Nači ne smo mogoči napraviti zavolo drage poštnine. Gorplačati ne moremo, ar nemamo s kem, ovak pa neide vö.

Hozjan Ivan, Zagreb, Franj. samostan. Hvala za pozdrave tebi i č. sestram vsmiljenkam.